

Církev československá
husitská Kladno



Milí přátelé, bratři a sestry, pokoj vám. Přinášíme opět zprávy ze života našeho sboru. Jak můžete sledovat, je toho stále hodně, co se děje, a je moc dobře, když můžeme své zážitky sdílet nejen při společných setkáních, ale i na stránkách našeho zpravodaje. Proto pište, neváhejte, třeba jen krátkou zprávu o tom, co vás potkalo hezkého nebo za co je třeba se modlit. Dnešní vydání začíná právě sdělením, že Bůh v nás chce přebývat. Dáváme Mu prostor?

My jsme chodící chrám Boží

Nejste již cizinci a přistěhovalci, máte právo Božího lidu a patříte k Boží rodině. Jste stavbou, jejímž základem jsou apoštolové a proroci a úhelným kamenem sám Kristus Ježíš. V něm je celá stavba pevně spojena a roste v chrám, posvěcený v Pánu; v něm jste i vy společně budování v duchovní příbytek Boží. Ef 2, 19–22

Milí přátelé, bratři a sestry!

Vítám vás v kostele Církve československé husitské v Kladně. Noc kostelů je každoročně akcí, která má umožnit široké veřejnosti přiblížit se Boží lásce a setkat se s křesťanstvím. Tato noc nám často dává prostor, abychom si více popovídali nejen o našich budovách, ale i o všem, co se v těchto budovách děje. Na začátku dnešního večera mi však dovoluňte krátký úvod na téma chrám a jeho význam pro nás, kteří jsme se zde sešli.

V chrámě nebo v kostele oslavujeme našeho Boha, zvěstujeme evangelium – dobrou zprávu o Pánu Ježíši – a vyučujeme ve víře. A tu nastává otázka: Jaký význam má vlastně chrám, kostel a modlitebna v životě naší víry?

Jeden můj kamarád mi kdysi řekl: „Pán Ježíš kázal na poušti, proč se tedy církev tak zajišťuje? Copak vám nestačí pronajmout si v zimě nějaké kino a v létě jít někam do přírody?“ Co nám o této věci říká Bible? Když Abraham zaslechl Boží hlas a vydal se do zaslíbené země, vybudoval na každém místě, kde k němu Bůh promluvil, oltář. Na to místo se pak vracel on i jeho potomci.

Člověk totiž potřebuje mít na světě místo, kde by se setkával s Bohem. Tak jako potřebujeme domov,

kam se vracíme z práce, kde máme svou postel, stůl a židli a kde jsou lidé, kterým můžeme důvěřovat, touží mít člověk místo, o kterém by věděl, že se tam potká s Bohem. To neznamená, že by Bůh nebyl všude. Ale právě to jedno konkrétní místo je pro nás viditelným svědectvím, že je tu Bůh s námi a pro nás. Bůh této lidské touze a potřebě rozumí, a proto Izraeli dovolil, aby si vybudoval stánek úmluvy a tam si připomínal Jeho blízkost a lásku. Pozoruhodné však je, že tento stánek byl přenosný. Hospodin, Bůh Izraele, stále putoval s lidmi. Nebyl tak jako ostatní bohové vázán na jedno místo a jednu zemi, ale spojil svou přítomnost se společenstvím svého lidu. Bylo to poprvé v lidských dějinách, kdy nějaký Bůh cestoval s lidmi. Všude jinde lidé zdaleka putovali na posvátná místa, k posvátným stromům, pramenům i kamenům – pouze Hospodin byl se svým lidem stále na cestách. Lze si představit výstižnější symbol Boží věrnosti než chrám, který se dá rozebrat a přenést?

Něco podobného platí i dnes. Každý z nás křesťanů smí věřit, že Bůh je skrze svého Ducha přítomen v našem srdci. Každý z nás si s sebou nosí Boží chrám, podobně jako když si o dovolené nosíme stan, abychom nebyli vázáni na žádný hotel. I ta sebemenší a sebeošklivější místnůstka nebo kout se nám může stát místem svatým. Místem, kde Bůh promlouvá a naslouchá a obklopí nás svým milosrdenstvím. Apoštol Pavel ve svých dopisech dokonce říká: „Nejen vaše srdce, ale celé vaše tělo, celý váš život, celá vaše osobnost je chrámem Božím. Tak se podle toho také chovejte!“ A tu člověku zatrne, když si uvědomí, že často jednáme, jako kdybychom s Bohem neměli nic společného. Ale jestliže věříme, že k nám Bůh promlouvá v našem srdci, pak jsme opravdu „chodící chrám Boží“.

Evangelium je dobrá zpráva o Ježíši Kristu: *Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Jan 3, 16* Aby mohli lidé Kristu uvěřit, potřebují o Něm slyšet, potřebují se setkat s těmi, kteří Mu věří, kteří se opravdu modlí a jeden druhému pomáhají.

Tento Boží chrám, tato budova, je tu proto, abychom měli místo, kde se společně scházet a obracet se k Bohu. Pán Bůh nás potřebuje. Potřebuje skupinku lidí, kteří Mu věří, mají se rádi a nechávají vedle sebe volné místo pro příchozí. Chrámy, kostely a modlitebny jsou potřeba, abych v nich znělo Boží slovo, abychom v nich zažívali Boží lásku, aby nám v nich bylo dobře. Abychom se v nich všichni mohli potkávat jako rovný s rovným. Aby každý z nás byl Božím chrámem. Je však náročné být duchovním příbytkem Božím. Ale komu jinému by mělo záležet na tom, abychom jím byli, než právě nám, kteří jsme se tu dnes večer sešli, abychom s láskou přivítali příchozí? Amen.

Phanuel Osweto, kázání na úvod Noci kostelů 2016

Církevní rok a budování společenství

Na úvod bychom si mohli uvědomit, že pojem církevní rok je pojmem pro čas, který plyne, a Bůh, který je věčný, tedy mimo čas, vstupuje do našeho lidského času. Starý i Nový zákon hovoří o Bohu, jenž je člověku nakloněn, a to tak, že se mu v rámci lidských možností zjevuje, tedy vstupuje do lidského času. A tato jeho zjevení vyličená v Novém zákoně, jdoucí a seřazená za sebou v průběhu roku, jsou označována jako církevní rok.

Mám-li být konkrétnější, pak církevní rok nás v délce jednoho kalendářního roku seznamuje s významnými událostmi života Ježíše Krista od vtělení, narození, přes ukřižování, nanebevstoupení, pokračuje dále k letnicím a k očekávání příchodu Páně jako naplnění naší naděje. V ročním okruhu je tak postupně představováno Boží dílo spásy člověka.

Zahledíme-li se pozorněji na jednotlivé části církevního roku, uvědomíme si, že nás nevedou k nějakému folklornímu naplňování tradic a zvyků – to je jakýsi společenský přívažek, jímž jsou církevní svátky mylně často představovány. Důraz je naopak kladen na duchovní obsah, jeho prožívání a činnosti odpovídající danému období církevního roku.

Hned při dalším setkání s Písmem nad událostmi církevního roku si můžeme všimnout, že snad kromě vtělení a samotného okamžiku narození Páně se vždy vše odehrávalo uprostřed menšího či většího společenství lidí spojených modlitbou, otevřeností Bohu, láskou, důvěrou, ochotou, prostě společenství duchovně sourodého.

Takové společenství předává svědectví o těchto významných, pro osud člověka zcela zásadních událostech. Oni jsou těmi způsobilými k šíření zvěsti o spasení, a to takovým způsobem, aby i po staletích nevyčpěla a měla moc zapalovat.

Události církevního roku si lze samozřejmě připomínat a prožívat i individuálně a osamoceně. Avšak Písmo říká, že ani na počátku se tak nedělo. Spoluúčast na svědectví života Ježíše Krista, tedy i možnost čerpání milosti z Boží oběti a spásy nám je představována především uprostřed společenství.

Jistě, může zaznít názor, že Ducha svatého není možné nebo není třeba svazovat nějakými regulami či uměle stanovenými svátky církevního roku. To určitě ne, je známo, že Duch svatý si vane, kam chce. Avšak můžeme mu jít naproti a nezříkat se příležitosti setkat se s Pánem prostřednictvím prožívání církevního roku uprostřed společenství bratří a sester. Lze si navíc i uvědomit, že jednotlivé svátky nabízejí mnohé milosti, jež může společenství využít ke svému budování. Jaké? Kupříkladu vyznávání hříchů, odpuštění, služba, také dramatické a hudební vystoupení, tedy činnosti, které se konají v průběhu celého církevního roku, ale které v určitém období mohou více oslovovat.

Církevní rok je vlastně jakousi školou víry i školou o životě a učení Ježíše Krista. Má-li církevní

společenství ve svém duchovním růstu postoupit, je určitě vhodné neodmítnout takový didaktický podnět, který církevní rok nabízí, a seznámit se s obsahem i významem historických, společenských a potažmo pak i duchovních souvislostí a faktů, které se k daným částem tohoto roku vztahují. Každý křesťan by měl vědět, čemu věří, a umět to také vysvětlit. Avšak všechno se nedá okamžitě naučit a přijmout. Víra, to je cesta. A člověku prostě všechno hned nedojde, pokud ho netrefí Duch svatý svým svítícím šípem. Na to je tu výhoda opakujících se cyklů církevního roku či církevních let, během nichž jednotliví členové společenství duchovně dospívají. Dospívá i společenství na společných setkáních a modlitbách. Proměnnost církevního roku je otevřena Duchu svatému, aby probouzel život víry u členů společenství, které je duchovně aktivní.

Budování společenství se však neděje jen prožíváním jednotlivých období uvnitř společenství. Události církevního roku i ve své historické době vždy expandovaly do svého blízkého a brzy i vzdáleného okolí. Spása totiž nepřišla jen pro ty nejbližší. A tak i připomenutí a prožívání jednotlivých částí roku vede ke společnému úkolu předat zvěst o Boží milosti pro všechny všem. Je to úkol, při kterém se, ostatně i jako u jiných společně řešených a naplňovaných úkolech, společenství diferencuje, ukazují se různá obdarování, vyhraňují se sociální pozice a Duch svatý je při díle. Společné modlitby, společně prožívané chvíle i sdílení pak vytvářejí z takového společenství Kristův podnik, jehož úkolem je naplňování Kristova příkazu v nejšířší platnosti: *To činite na mou památku.*

Naplňováním těchto slov se uskutečňuje a konkretizuje křesťanská víra, která dostává právě i v církevním roce příležitost seberealizace a uvědomění si křesťanské existence, a to nejen u jednotlivce, ale mnohem mocněji ve společenství, neboť Kristus je podle svého zaslíbení ve své církvi přítomen a jeho přítomnost vždy oslovuje a vybízí k následování.

Miloš Feller, úvod ke sborovému svatodušnímu shromáždění

Ze života sboru

Milí čtenáři, opět podávám stručné zprávy ze života našeho společenství. Radujte se s námi z naší radosti a připojte se k nám při dalších aktivitách, stojí to za to!



Druhou květnovou neděli jsme společně oslavili **svátek matek**, děti připravily vystoupení s písní *At' jsi velký nebo malý, Bůh tě má rád* a rozdaly maminkám a babičkám kytičky.

Další neděli pak proběhly **svatodušní svátky**, které jsme se tentokrát oslavili skutečně naplno.

Na sobotní odpoledne 14. května bylo naplánováno **sborové soustředění** s péčí o děti a s možností přespání, kterou využili tři školáci – Esterka, Oliver a Daniel spolu s dospěláky Phanuelem Osweto, Pavlou Vlkovou a Martinou Škutovou.

O průběhu soustředění nám napsala maminka kluků Dáša, bratr Miloš poskytl svůj úvodní referát o církevním roce. Děti se svými vedoucími připravily pěkné představení o tom, jak to asi vypadalo, když apoštolové byli plni Ducha a mluvili různými jazyky.



A tak se sborem nesly chvály česky, slovensky, polsky, anglicky, německy i svahilsky. Společná večere pak celé setkání završila.

Nedělní **Hod Boží svatodušní** byl zaměřen také na děti, aby si narozeniny církve pěkně užily. Společně jsme pak ještě pobyli při prodloužené. Měli jsme také radost z přítomnosti sestry Boženy z Domova seniorů, která opět po 60 letech navštívila bohoslužbu. Na vystavených fotografiích z padesátých let ji můžeme vidět na společné fotce při biřmování.

Na **svatodušní pondělí** 16. května se konala přednáška sestry Kamily Veverkové, děkanky Husitské teologické fakulty UK. Zajímavě vyprávěla o reformaci, nejen české.



V sobotu 21. května jsme uskutečnili **výlet do Peruce**. Moc pěkně o tom napsal příspěvek bratr David, zbývá jen dodat, že si to děti pěkně užily i se zvířaty ve farní zahradě, kozí mamince se zrovna ten den ráno narodilo malé černé kůzlátko s bílou skvrnkou na čele.



První červnový víkend **sjížděli naši vodáci Ohři**. Počasí jim přálo, vody bylo dost, jen se tentokrát nezadařilo vše, jak by si přáli (jedna zlomená kůstka v zápěstí a jedny utopené doklady a brýle). Ale děti byly nadšené, na skupince o svých zážitcích se zápletem vyprávěly.



V pátek 10. června byla Noc kostelů. Proběhla v milé atmosféře. Letos bylo o něco méně návštěvníků než loni, někteří nahlédli, někteří se ptali, někteří zůstávali. Kéž se Pán dotkne jejich srdcí, aby mohli být zachráněni pro věčnost.



V sobotu 11. června proběhla ještě jedna slavnost, které jsem se bohužel nemohla účastnit, ale fotografoval ji manžel, tak jsem se mohla radovat aspoň dodatečně: **manželskou svátost** si navzájem udělili Miluška Laureková a Zdeněk Škrlant.



Milušce byly za družičky vnučky i pravnučky, je to pozhnání vidět dcery svých dcer a ještě jejich dcery a syna ☺. V Komenského síni se pak ještě jedlo, pilo, tancovalo a slavilo do pozdních odpoledních hodin. Přejeme Milušce a Zdeňkovi hojnost Božího pozhnání na společné cestě s Pánem Ježíšem.

Zbývá ještě dodat, že bratr farář Osweto byl tři týdny v Keni, na svatbu se ale včas vrátil. **Bohoslužby** místo něho sloužili bratr farář Michal Balek, Stanislav Jurek a Ivo Šimůnek, laickou bohoslužbu vedl bratr Miloš Feller. Je to vždy moc milé, setkat se s bratry, kteří nám slouží jen občas, ale Boží slovo mají v úctě a lásce. V rámci biblických hodin jsme se zúčastnili přednášek v Kladně o zbožnosti Karla IV. a jeho doby (Petr Kubín, UK), ve Slaném o Jeronýmu Pražském (Petr Čornej, UK), obě přednášky byly velmi hutné a hodnotné.

Poslední středeční biblickou hodinu vedla **sestra Marcela Bártová**, která dva dny nato – v pátek 10. června – obhájila diplomovou práci, ukončila tak studium teologie na HTF UK a získala titul magistry. Blahopřejeme!

Ve středu 22. června se konala **ekumenická bohoslužba na památku Mistra Jana Husa**. Kázáním s důrazem na Ducha pravdy posloužil bratr farář Leonardo Teca, ČCE. Po skončení jsme ještě setrvali v rozhovorech při občerstvení, které připravily naše sestry. Děkujeme!

Jarmila Chytilová

Sborové soustředění v sobotu 14. května 2016

Tentokrát jsme se mimořádně sešli na soustředění v kostele. Soustředění bylo svatodušní, církev měla narozeniny. Dřív moc nebylo zvykem tenhle svátek slavít, ale je dobré si uvědomit, že letnice jsou v liturgickém roce významem srovnatelné s Vánoce nebo Velikonocemi.

Nejdřív byly tématem svátky obecně – jaké to je, když se svátky vždy po roce opakují. Jak to bývá, co člověk, to názor. Po přestávce následovalo sdílení. Mnoho z nás prožívá zrovna něco dobrého, mnoho z nás něco těžkého.



Na závěr byla společná večeře. Sešlo se nás hodně a bylo i hodně dobrot. Příjemně jsme poseděli a popovídali. Pak dospělí odešli a v kostele zbyla Pavla s Martinou a z dětí Oliver, Daniel a Esterka. Měli spacáky a karimatky a připravili se na přenocování v Komenského síni. Já jsem se statečně rozloučila s klukama, dala jsem Pavle telefonní číslo a odjela. Bavili se hrami, v noci šli do kostela.



Asi nejzábavnější atrakcí byly svítící náramky. Určitě se jim ani nestýskalo. Měla jsem telefon u postele, ale ani to nebylo potřeba. Kdo byl, rád si to zopakuje. Kdo nebyl, může to vyzkoušet příště.

Dagmar Almadová

Výlet do Peruce

V sobotu 21. května jsme vyrazili na dlouho plánovaný výlet do Peruce. Jelo se auty, byl jsem jedním z řidičů. V Peruci jsem byl naposledy před 12 lety, takže cestu jsem si už nepamatoval a nespolečující navigace mne náležitě potrápila. Naštěstí sestry cestu dobře znaly, a tak jsme nakonec i my dobře dorazili.

Za těch 12 let od mé poslední návštěvy se toho moc nezměnilo (snad kromě mne) – bohužel se nezměnil ani neutěšený stav kostela sv. Petra a Pavla, který – i přes obdivuhodnou snahu a činnost místního spolku pro jeho záchranu – nadále chátrá. Na zahradě fary RKC nás přivítaly sestry Pavla Čandrlová a Ivana Doubravová. Po úvodní společné modlitbě

následovalo opékání buřtů, kdo nechtěl opékat buřty, ale sebe, mohl tak učinit na lavičce, počasí se opravdu vydařilo.

Krátce před 13. hodinou jsme společně s bratrem farářem Ivo Krausem vyrazili jako kolona vozidel na cca 4 km vzdálený židovský hřbitov u Hřivčic, který z iniciativy peruckého sboru a díky nadšení některých občanů prošel pracnou a nákladnou revitalizací, navíc provázenou spoustou nepříjemností a naschválů nepřejících. Byl zde instalován památník In memoriam obětem holocaustu za 2. světové války, který ještě čeká na oficiální odhalení. Ze hřbitova je úžasný výhled po malebném okolí. Bratr farář Ivo Kraus nás provedl hřbitovem s obsáhlým a velmi zajímavým výkladem. Dozvěděli jsme se hodně o historii hřbitova – o vzniku, vývoji i úpadku po 2. světové válce, rovněž o jeho obnově díky zdejšími obětavým lidem. Hřbitov paradoxně nezničil tolik komunistický režim, jako spíš rozkradači a vandalové po r. 1989. Zaujaly nás rozmanitě zdobené náhrobky – např. vyobrazení rukou, květů, korun (u žen – protože žena je přece korunou muže) apod. Mne osobně zaujal hrob teprve dvacetileté dívky, přemýšlel jsem, proč zemřela tak strašně mladá...



Ze židovského hřbitova jsme se vrátili do Peruce, abychom se vydali po stopách Oldřicha a Boženy – šli jsme k Boženině studánce a Oldřichovu dubu. Zastaveníčko v příjemném stínu u Oldřichova dubu si děti vysvětlily jako příležitost k vyčištění koryta



potůčku – selská kněžna Božena by měla radost, ale nadšením maminek, které pak po celé té proceduře spatřily patričně zablácená pozadí svých dětí, si už

tak jistý nejsem. Doma si zahrají na Boženy, ještě že už jsou ty automatky ☺. Obdivoval jsem nenucený mateřský klid sestry Kamily Krucké, když ten závod o co největší zašpinění textilií sledovala. Jedna z malých brigádnic při čištění vykouzila ze strouhy žabu a pochlubila se přihlížejícím.

Děti při práci nezastavily ani dřevěné krycí desky – jednoduše vlezly pod ně, žádný problém, žádná překážka. Tak mi napadlo, že v mnohých věcech bychom se měli učit od dětí, třeba právě v tom upřímném radostném nadšení a konání – bez reptání.



Cestou od dubu jsme se zastavili v nedalekém obcerstvení. Většina si dala zmrzlinu, já si dal pivo (jako řidič ovšem nealko) s bratrem Zdeňkem Kolářským, který nám povyprávěl o svém dětství za války v Praze.

Následoval odpolední „večer“ chval v kostele. Nejprve jsme přihlíželi zkoušce, v 16 hodin se začalo. Moc se mi líbila píseň *Dáváš mi lásku vzácnou*. Slovem sloužila sestra kazatelka Jana Daněčková z ECM Slaný, která zastoupila nemocného bratra faráře Ivo Šimůnka. Ve svém slovu se nechala inspirovat evangeliem Jana 15, 26 – 16, 11. Po 17. hodině jsme se rozloučili s domácími a vyrazili na cestu zpět do Kladna. Moje živé navigátorky se opět zaktivovaly a cestou bylo i veselo – to když mne každá z nich navigovala trochu jinou cestou – ale tím spíš jsme si společnou cestu užili. Asi i právě proto, že jsme byli na cestě společné – v Kristu, na jedné lodi.

Díky Pánu za tento den a za to, že jsme se ve zdraví vrátili!

David Danielčák

Sdílení četby aneb nezapomínejme na naši sborovou knihovnu

Kdysi jsem byla požádána, abych z hromady knih, které se potulovaly a hromadily po různých koutech a policích našeho kostelního zázemí, udělala přehledný, srozumitelný balíček do místní skříně. Knihy byly popsány, očíslovány, dány do úhledného seznamu a seřazené podle zářícího čísla čekaly na svůj nový život. Některým z nich se podařilo vyplout z tohoto kolumbária a zazářit svým obsahem v čtenářově srdci. Kdo byli ti písmáci, kteří pro nás

tato díla připravili? František Kolář, Alois Spisar, Karel Farský, Jindřich Mánek a další?

Každý týden se scházíme nad biblickými texty, vrýváme si je do paměti a rádi bychom, aby byly vryty i do našich srdcí a životů. Tito lidé se o to také snažili. Vytvořili texty, podpořené dlouholetou zkušeností, vzděláním i těžkým žitím v nesnadných dobách. Jejich díla fungují jako katalyzátor, který přeměňuje biblické texty do skutečného žití. Skrze naši skromnou knihovnu máme příležitost připomenout si slova našich učitelů. Otevírám skříň a do ruky se mi vloudila útlá knížečka Zdeňka Sázavy „**Modlitby u stolu**“. Mé oči z bohatě prostřeného nedělního stolu sjíždí na text: *Pane, velebíme Tě a prosíme, abys obdařil požehnáním naše společenství stolu i dary, které jsi nám dnes opět poskytl. Dej, abychom byli požehnáním sobě navzájem i pro všechny bližní. Amen.*

Krása v pravý okamžik. V knížečce se ještě dočteme, co pro naše předky znamenal stůl. Jak stolování a modlitba byly v denním životě propojeny. Pro ty, kteří by chtěli udělat radost svému zahraničnímu hostu nebo se blýsknout někde na cestách, je připraveno i několik modliteb v angličtině, němčině i francouzštině. Vydejme se spolu na výpravu do tohoto duchovního prostoru a sdílejme ho.

Mnozí z nás se setkávají s texty, nad kterými žasnou, a rádi by se o zážitek a zkušenost podělili. Jsou též knihy, ke kterým máme ještě spoustu otázek. Řekněme si je. Někdy potřebujeme slyšet, které knihy nemáme vyhledávat, protože škodí. Stránky časopisu Nahoru jsou pro toto sdílení příležitostí.

Anna Lukavská

Kolumbárium

Milí bratři, milé sestry, ráda bych vás informovala o stavu prací na kolumbáriu.

Vloni na podzim jsme zjistili, že jeho stav je natolik neutěšený, že opravy už nejde dále odkládat. Oslovili jsme všechny, kteří zde mají schrány uloženy, a oddělili tak ty, kteří řádně platí a o jejichž schrány se budeme i nadále starat. Bylo nutné zadat truhlářské firmě výrobu nových polic, postupně (a z velké části dobrovolnický) celý prostor vyklidit a pod vedením a s pomocí zedníků upravit. Už zbývá jen naštukovat poslední výklenek a celou místnost vymalovat.

Všem, kteří se na úpravách a na veškerých pracích kolem podíleli, moc díky. Zvláště (zpětně i předem ©) děkujeme za vydatnou pomoc mládeži. Děkujeme také všem návštěvníkům kolumbária za projevenou toleranci a pochopení.

Pavla Vlková

Brigády na práce ve sboru

Brigády budou probíhat podle rozpisu plánovaných prací i o prázdninách. Nejbližší termín je 16. července od 14 do 19 hodin.

Sborová dovolená 2016

Sborová dovolená bude opět na Vyhlídce v Blansku (<http://www.vyhliodka-blansko.cz>) v týdnu od 30. července do 6. srpna (sobota–sobota) za podobných podmínek jako loni.

Pro letošek jsou navržena témata zaměřená na praktický život křesťana:

Půst – rodina Lukavských

Peníze – Kamila Krucká a Eva Bodláková

Modlitba – Zuzana Jurková

Napomínání – Pavla Vlková

Volné téma – Pavel a Jitka Pánkovi

Na sborové dovolené také oslavíme **životní výročí naší sestry Růženy Adamové**, která se 6. července 2016 dožívá požehnaných 90 let. Kdo s námi nepojedete, můžete ji poblahopřát při bohoslužbě poslední červnovou neděli.

Připravované akce:

Víkend ve Smečně 24. – 25. září 2016

Na další sborové soustředění jsme zarezervovali dům ve Smečně, kde plánujeme celodenní pobyt v sobotu 24. 9. i s přespáním do nedělního rána 25. 9., kdy pojedeme do Kladna na bohoslužbu. Předpokládáme program jak pro dospělé, tak pro děti, přivítáme podněty a návrhy. Sobotní oběd, večeře a nedělní snídaně bude zajištěna pro všechny, kteří budou chtít. Cenové podmínky budou záležet také na tom, kolik se nás sejde, tj. potřebuji předběžně vědět, s kolika lidmi asi počítat. Závazné potvrzení počká do září, je mi jasné, že u mnoha lidí se situace může změnit (ale to se mění i dny/hodiny předem), prozatím zjišťuji aspoň zájem. Tak se mi, prosím, co nejdříve ozvěte, kdo byste se rád zúčastnil (a to jestli i s přespáním nebo určitě bez).

Kamila Krucká

Pravidelná setkání o prázdninách

neděle: 8:15 hod. modlitební skupina

9 hod. bohoslužba

středa: 16:45 hod. sdílení, modlitby,

zamyšlení nad biblickým slovem

Otevřený kostel

je k dispozici každou středu od 15 do 16:30 hod.

Úřední hodiny

pro vyřízení potřebných záležitostí jsou ve čtvrtek od 9 do 11 hod. a ve středu od 15 do 16:30 hod.

Toto Nahoru, další zprávy, nedělní kázání, aktuality i fotografie naleznete na našem webu

<http://ccshkladno.unas.cz>

Datum vydání: 24. června 2016

Red. rada: J. Chytilová, S. Jurek, P. Osweto, P. Vlková, M. Vlková

Neoznačené příspěvky připravila redakční rada.